

PSUC (Partit Socialista Unificat de Catalunya)

Partit polític del Principat fundat el 22 de juliol de 1936. Sorgí per la fusió de quatre partits: la Unió Socialista de Catalunya (USC) la Federació del Partido Socialista Obrero Español (PSOE) al Principat, el Partit Comunista de Catalunya (PCC, federat amb el Partido Comunista de España, PCE) i el Partit Català Proletari (PCP). Així s'hi unien la línia del socialisme marxista que representaven la USC i el PSOE, i la línia comunista (aviat majoritària) del PCC i el PCP, bo i que restaven fora els sectors que havien fundat el Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM). El PSUC esdevenia un partit autònom, tot i que feia de referent al Principat del PSOE i del PCE, i eren clars els seus vincles a aquest darrer, i a l'estalinisme en general. Des de la seva fundació el seu òrgan ha estat "Treball". El seu màxim dirigent fou Joan Comorera, provinent de la USC. El PSUC fou admès com a Secció Catalana de la Tercera Internacional (juny de 1939).

Crescut durant la guerra, la desfeta del 1939 suposà el seu pas a la clandestinitat i a l'exili. En la nova situació la direcció del PCE maldà per estretar els lligams entre els dos partits i àdhuc absorbir el PSUC. Aquest enfrontament suposà un reguitzell d'escissions (tant dels sectors socialistes, com dels catalanistes), i culminà en l'expulsió de Joan Comorera (novembre del 1949), acusat de "titista", pel simple fet d'oposar-se a la desaparició virtual del partit. A Joan Comorera el succeí Josep Moix, i a aquest (1965), Gregorio López Raimundo. Als anys 1970 s'imposaren al partit les tesis eurocomunistes i les del pacte per la llibertat, que suposaven la participació del PSUC a les instàncies unitàries de l'antifranquisme, l'Assemblea del Principat (1971) i el Consell de Forces Polítiques. Malgrat la

considerable influència assolida pel PSUC als diferents àmbits socials (era el "Partit" per antonomàsia), quan es restablí el sistema electoral, ocupà un lloc discret. Això provocà l'esclat entre els sectors prosoviètic i leninista, d'una banda, i l'eurocomunista, amb victòria final dels darrers, i escissió dels prosoviètics (que fundaren el Partit dels Comunistes de Catalunya, PCC). Tot i la reconciliació del sector leninista (liderat per Paco Frutos) i l'eurocomunista (encapçalat per Antoni Gutiérrez Díaz), la desfeta als comicis de l'octubre de 1982 fou considerable.

El 1986 assumí la secretaria general, Rafael Ribó que inicià una política d'aproximació a l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra i al PCC que menà a la formació de la federació de partits **Iniciativa per Catalunya (IC)**. A partir de llavors el paper públic del PSUC quedà eclipsat per la coalició, i més quan aquesta fou abandonada pel PCC (per primer cop el 1989, tot i que després hi tornà efímerament el 1993). El 1997 es consumà la ruptura de relacions entre IC i Izquierda Unida (la federació impulsada pel PCE). Això i la situació de "congelació" del PSUC, portà a un sector del partit, liderat per Antoni Lucchetti a escindir-se per fundar el PSUC-viu.